

лизаха комични сцени, не заради нѣкакъвъ си несжществуващъ моралъ, а отъ истински свѣнъ, както отъ раненитѣ, така сжщо и отъ страна на самарянкитѣ.

— Абе, нѣмали нѣкой мжжъ да ми помогне, та сте ми пратили детето ми да ми услужва — сърди се единъ тежко контузенъ въ гърдитѣ опълченецъ.

— То сега не се гледа кой ти обслужва, момичели, или нѣкой служителъ, каквито ги нѣмаме по много. сопнато му казвамъ азъ. . .

— Ти, Сестро, като че ли си вчерашна — сърди се той и тихо пошепва: — Майки, не е добре това дете е станало. . . Ами тия деца. . . между мжже. . . ичъ, може ли? . . . Днесъ гледатъ, утре зяпатъ, па има ги такива хаймани, развалени. . . па ще позакачатъ детето и то така ще си отиде зянъ. . . Не може, душке, така. Кажимъ на тия мустакати лѣкари, че не бива децата ни да прибиратъ въ болницитѣ, тѣ ще се изгалататъ, ще се развалятъ, а нали за една честь живѣятъ горкитѣ имъ родители. . . Кво ще стане съ народа ни? . . . ще се разхайтятъ децата ни. Запомни, ще се разхайтатъ.

Какво можехъ да му отговоря на тия разсждения. Тѣ сж много основателни и прави. Нали преди нѣколко дни въ горния етажъ, една отъ най-хрисимитѣ деца загуби девственостъта си, като кжпала единъ отъ болнитѣ? Какъ стана всичко това и на менъ не е ми ясно. Тя цѣлъ месецъ полагаше грижи за единъ раненъ въ главата войникъ, който щомъ се изправеше можеше да се движи и говори, а като легне на леглото си останалия куршумъ натисваше мозъкътъ и той изгубваше съзнанието си и изпадаше въ нѣкакво латентно състояние: не чувствуваше, не виждаше и изгубваше говорътъ си. Въ стаята дете лежеше той, имаше още двама съвѣчно движущи се ржце и махащи се глави, съ хлътнали въ главата очи и изпусналѣли тѣла отъ невъзможностъ да се хранятъ достатъчно.

Самарянката отвѣла Свилянъ въ банята да се окжпи и тамъ използувѣла неговото безсъзнание. . . Завариха я, тя се разплакала и си отиде. Мигъръ трѣбва да я упрѣкна, че въ нея се е пробудила страстьта и желанията и тя е потърсила начинъ да ги удовлетвори? . . .